

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΗΜΕΡΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

ΙΕΡΟΥ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
Ι. ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓ. ΤΡΙΑΔΟΣ
ΜΕΤΟΧΙΟΥ Ι. ΜΟΝΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ:

π. Ανδρέας Άγαθοκλέους

Τ.Θ. 42036, 6530 Λάρνακα - Κύπρος

Τηλ: 99607871, Φαξ: 22991545

www.isagiastriados.com

ΤΕΥΧΟΣ 186

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2021

ISSN 1019-5181

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

Ζαφείρης Δημητρίου & Υιός Λτδ, Λάρνακα

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Θανάση Παπαθανασίου

Διάλογος είναι να ακούσεις όντως τόν άλλον (κι όχι ένα φάντασμα του πού ίσως έχεις στόν νοῦ σου ἀντ' αὐτοῦ), διάλογος εἶναι να ἀκούσει ὁ ἄλλος ὄντως ἐσένα (κι όχι ένα φάντασμα σου πού ίσως έχει στόν νοῦ του ἀντ' ἐσοῦ). Διάλογος εἶναι συνάντηση κατά τήν ὁποία ὁ καθένας εἶναι κατ' ἀρχάς διατεθειμένος να κάνει χῶρο στόν ἄλλον. Ἄν ἡ συνάντηση αὐτή τολμηθεῖ, μπορεῖ κάτι να καρπίσει ἤ, τούλάχιστον, να φανεῖ καλύτερα ποιὰ εἶναι ἡ πραγματική πραγματικότητα. ❖

Εἰκόνα ἐξωφύλλου: Ἅγιος Χαράλαμπος. Ἱερός Ναός Ἁγίου Ἐλευθερίου, Μετόχιον Ἱ.Μ. Μαχαιρᾶ.
Εἰκόνα τέμπλου: Ἐπί Κυπριανοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

ΠΩΣ ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ Η ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΣΤΗΝ ΨΥΧΗ

Μητροπολίτη Δεμεσοῦ Γέροντος Ἀθανασίου

Ἦ ὅσα πράγματα σήμερα γεννοῦν ἀνασφάλεια καί φοβίες καί δισταγμούς καί ἀγωνίες μέσα στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων... Ὅλοι μας ἔχουμε αὐτή τήν ἀπορία: πού πᾶμε, τί γινόμαστε, τί μέλλει νά συμβεῖ σέ μᾶς, στά παιδιά μας, στήν πατρίδα μας, στόν κόσμο ὁλόκληρο.

Ὅλα αὐτά τά ἐρωτήματα τά ὅποια εἶναι ἀνθρώπινα καί φυσιολογικά ἀπαντοῦνται μόνο ὅταν ὁ Θεός εἶναι στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου. Ὅταν μάθουμε νά λέμε ὅτι ὁ Θεός εἶναι γιά μᾶς καταφυγή καί δύναμη καί ὅτι ὁ Θεός εἶναι γιά μᾶς ἡ ἐλπίδα μας. Δέν ἐλπίζουμε στά ἀνθρώπινα ἐπιτεύγματα. Καί αὐτά εἶναι καλά, βέβαια, καί εὐλογημένα καί μακάρι νά ὑπάρχουν, ἀλλά πάνω ἀπό αὐτά ἔγκειται ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ καί ἡ εὐλογία Του στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀποδώσει στόν Θεό τή θέση πού ὑπάρχει μέσα στήν καρδιά του, ὅταν μάθει νά λέει στόν Θεό αὐτό πού λέμε στήν Κυριακή προσευχή «γεννηθήτω τό θέλημά σου», ὅ,τι θέλει ὁ Θεός, ὅπως ἔλεγαν καί οἱ πατέρες μας, τότε μία μεγάλη ἀσφάλεια καλύπτει τήν ψυχή του. Γιατί δέν ἐλπίζει σέ ὑλικά πράγματα καί σέ ἀνθρώπινες παρηγοριές καί δυνάμεις, ἀλλά ἐλπίζει ἐπί Κύριον καί ἡ ἐλπίδα εἰς τόν Κύριον διαλύει τά σκοτάδια τῆς ἀμφιβολίας, τῆς ἀπορίας, τῆς φοβίας καί τοῦ δισταγοῦ. ❖

ΚΛΘΕΤΩΣ ΚΑΙ ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

Ἡ ἀπλότητα τῆς σωτηρίας

Γιώργου Κυπριανοῦ

Τὰ τελευταῖα χρόνια, εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἔχουμε πλημμυρίσει πανταχόθεν, μέ γραφόμενα καί λεγόμενα περί τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς. Ὅδηγοί ἐνεφανίσθησαν πολλοί, μέσα ἀπό τό τσουνάμι τοῦ διαδικτύου κατά πρῶτον καί μέσα ἀπό τήν παλίρροια τῶν δημοσιεύσεων καί ἐκδόσεων κατά δεύτερον, ἀποφαινόμενοι γιά τόν τρόπο καί τή μέθοδο τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Τόσοι πού ὁ κόσμος ἔχει συγχυστεῖ καί ἔχει ἀποσυντονιστεῖ ἀπό τήν ὑπερπληροφόρηση καί παραπληροφόρηση, μιά καί μέ τά πολλά αὐξάνονται καί οἱ πιθανότητες λάθους καί παραδρομῶν. Πόσο πολύπλοκη νά εἶναι ἡ ὁδός τῆς σωτηρίας, πού νά χρειάζεται ὅλες αὐτές τίς ἐπεξηγήσεις, ἀναλύσεις, διεισδύσεις, ἐπεκτάσεις καί διευκρινίσεις; Πόσο στά ἀλήθεια δυσνόητο νά εἶναι τελοσπάντων τό Εὐαγγέλιο καί πόσο λειψή νοημάτων καί διδαγμάτων νά εἶναι ἄραγε ἡ βιωτή καί ἡ ἐμπειρία τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας;

Ἄν, ὁμως, ἄξονας καί ὁδηγός τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὄντως τό Εὐαγγέλιο καί ἡ ἐμπειρία τῶν ἀγίων της, ἡ ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ εἶναι πέρα ἀπό ἀπλή καί ξεκάθαρη. Ὁ Σταυρός, ὡς γεγονός ἀλλά καί ὡς σχῆμα, ἀποτελεῖ τήν πεμπουσία τοῦ κηρύγματος καί γενικά τῆς ὅλης παρουσίας τοῦ Θεανθρώ-

που στόν κόσμο. Ὁ κάθετος καί ὀριζόντιος ἄξονας πού τόν συνθέτουν μποροῦν νά μᾶς βοηθήσουν νά ἀντιληφθοῦμε, μέ τόν πλέον σαφή τρόπο, τά κριτήρια τῆς σωτηρίας μας.

Μέ τόν κάθετο ἄξονα σημαίνεται ἡ ἀγαπητική σχέση τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό. Ἡ ἔμπρακτη καθημερινή ἔκφραση καί ἐκδήλωση τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν δημιουργό πατέρα του, μέ ὄλους τούς τρόπους πού ἡ

Ἐκκλησία μᾶς διδάσκει καί πράσσει εἴτε μέσω τῆς λατρείας εἴτε μέσω τῆς συνεχοῦς μνείας εἴτε μέσω τῆς τήρησης τοῦ θελήματός Του σέ κάθε βῆμα, ἀπόφαση, ἐπιλογή καί πρόκληση.

Ὁ δέ ὀριζόντιος ἄξονας δέν εἶναι τίποτα ἄλλο ἀπό τήν ἀγαπητική σχέση τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν συνάνθρωπό του. Ἡ ἔμπρακτη καθημερινή ἔκφραση καί ἐκδήλωση τῆς ἀγάπης τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τόν πλησίον του, ἡ ἀνταπόκρισή του σέ κάθε κάλεσμα βοήθειας, ἡ ἄσκηση τῆς φιλανθρωπίας, τῆς

ύπομονῆς, τῆς συγχωρητικότητας, τῆς προσφοῶς, τῆς θυ-
σίας, τῆς ταπείνωσης, τῆς καλοσύνης.

Δέν νοεῖται Σταυρός μέ δυό ὀριζόντιες γραμμές ἢ δυό κά-
θετες. Ἀπαιτεῖται ὁ συνδυασμός καί τῶν δυό. Εἶναι ἀναπό-
δραστο, εἶναι ἀπαραίτητο, εἶναι ἡ πεμπτουσία τῆς σωτηρίας
μας, εἶναι διπλά σταυρωμένος δρόμος κάθε χριστιανοῦ πού
ποθεῖ καί ἀγωνίζεται γιά τήν τήρηση τοῦ θελήματος τοῦ Χρι-
στοῦ στή ζωή του.

Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός τό ξεκαθάρισε, πῶς ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ
στηρίζεται σέ δυό μόνο ἐντολές, στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί
τοῦ πλησίον. Τί πλέον τούτου θέλουμε γιά νά σωθοῦμε; Ποιό
ἄλλο φῶς χρειαζόμαστε; Ἄν τά δυό αὐτά φυλάξει ὁ χριστιανός
ὡς κριτήρια καί ἀξίες στή ζωή του, δέν εἶναι μακράν τῆς Βα-
σιλείας. Κι ἄν ὅλα ὅσα ἀκούει, διαβάζει καί βλέπει, τά ζυγίζει
μέ τό κάθετο καί ὀριζόντιο βαρίδιο τῆς ἀγάπης τοῦ Σταυροῦ,
τότε θά βρίσκει τόν δρόμο, τότε θά ἐπανερχεται σέ τροχιά καί
σέ ρυθμούς ἀγιασμοῦ καί σωτηρίας. Τόσο ἀπλά, σταυρικά,
ἀγαπητικά, καθέτως καί ὀριζοντίως. ❖

Ὁ κακό μεταδίδεται πολύ εὔκολα.

Ὅμως ἐξίσου μεταδοτικό μπορεῖ νά εἶναι καί τό καλό.

Ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ

ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΠΕΙΡΑΣΜΟΙ

Ἀββᾶ Ἰσαάκ τοῦ Σύρου

Παραχωρεῖ ὁ Θεός νά πέσεις σέ πειρασμό γιά νά χτυπήσεις ἐπίμονα τή θύρα τοῦ ἔλεους Του καί γιά νά ριζώσει μέσα στό νοῦ σου, ἀπό τό φόβο τῶν θλίψεων, ἡ μνήμη Ἐκείνου, καί γιά νά Τόν πλησιάσεις μέ τίς προσευχές, ὥστε ν' ἀγιασθεῖ ἔτσι ἡ καρδιά σου ἀπό τήν ἀκατάπαυστη ἐνθύμησή Του.

Ὅταν Τόν ἐπικαλεῖσαι, θά σέ ἀκούσει. Θά μάθεις, ἔτσι, ὅτι ὁ Θεός εἶναι αὐτός πού σέ λυτρώνει. Καί τότε θά νιώσεις τήν παρουσία Ἐκείνου πού σ' ἔπλασε καί σέ δυναμώνει καί σέ προστατεύει. Γιατί ἡ σκέπη καί ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἀγκαλιάζει ὅλους τούς ἀνθρώπους. Δέν γίνεται ὁμως ὀρατή παρά μόνο σ' ἐκείνους πού καθάρισαν τόν ἑαυτό τους ἀπό τήν ἁμαρτία καί εἶναι συνεχῶς προσηλωμένοι στό Θεό. Ἐξαιρετικά, μάλιστα, φανερώνεται σ' αὐτούς ἡ βοήθεια καί ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ, ὅταν μπουν σέ μεγάλη δοκιμασία γιά χάρη τῆς ἀλήθειας, γιατί τότε τήν αἰσθάνονται πολύ καθαρά μέ τήν αἴσθησή τοῦ νοῦ. ❖

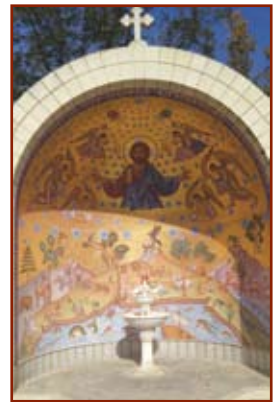

Η ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΤΕΛΕΙΩΣΗ

Αρχιμ. Ανανία Κουστένη

Είναι μεγάλη μεταμόρφωση ν' αγαπαῖ κανείς. Ὁ Βίκτωρας Οὐγκώ στους «Ἀθλίους» λέει: «Ἐάν εἶσαι ἄνθρωπος, γίνε ἀγάπη. Κι ἂν δέν ὑπῆρχε κάποιος ν' αγαπαῖ, θά ἔσβηνε ὁ ἥλιος». Κι ὅταν μάθουμε αὐτή τήν τέχνη κι αὐτό τόν τρόπο τῆς θεϊκῆς ἀγάπης, εἴμαστε στό δρόμο τοῦ Θεοῦ. Κι ἔχομε ἐλπίδες. Χρηστές ἐλπίδες γιά τό μέλλον. Τό δικό μας καί τῶν ἄλλων. Καί συνεχίζει ὁ Χριστός νά μᾶς εὐλογεῖ. Καί συνεχίζει ἡ Παναγία νά μᾶς παίρνει ἀπ' τό χεράκι. Καί νά μᾶς ὀδηγοῦν καί οἱ δύο μαζί, μέ τά μελτέμια καί τούς δροσισμούς τῆς φύσεως καί τῆς χάριτος καί νά μᾶς φέρνουν στό ἀκύμαντο λιμάνι τῆς Ἐκκλησίας. Χωρίς νά τό καταλάβομε καί νά τό ἀντιληφθοῦμε. Γι' αὐτό εἶναι καλό νά ἀφηνόμαστε στή χάρη Τους καί στή στοργή Τους. Στήν προστασία καί στήν πρόνοιά τους. Ἐκεῖνοι μᾶς ξέρουν ἀπόλυτα καί καλά. Ἐμεῖς τόν ἑαυτό μας ἐλάχιστα τόν γνωρίζουμε, δυστυχῶς. Ἀφοῦ, ὅμως, Ἐκεῖνοι μᾶς ξέρουν, ὅπως προείπαμε, ἄς Τούς δείχνουμε κι ἄς Τούς ἔχομε ἐμπιστοσύνη κι ἄς ἀφηνόμαστε στά χεράκια τους. Ἄς τούς μιλάμε. Ἄς τούς εὐχαριστοῦμε. Ἄς τούς δοξολογοῦμε. Ἄς παραποنيόμαστε. Ἄς λέμε τά βάσανά μας. Τά ὅποια σκοτάδια μας. Τίς ὅποιες πληγές

μας. Τά ὅποια λάθη μας. Κι Ἐκεῖνοι τά παίρνουν. Τά σηκώνουν. Κι ἀφήνουν τή χάρη καί τήν ἀγάπη, τή στοργή, τήν τρυφερότητα καί τήν ἀπαλότητα. Καί τό φῶς τό οὐράνιο, τό φῶς τό ἀληθινό. Τότε, γινόμαστε παιδάκια τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Παναγίας. Ἀνάλαφρα παιδάκια. Χαριτωμένα παιδάκια. Ἀγγελούδια παιδάκια. Καί χαιρόμαστε. Καί σκιρτοῦμε. Καί ἀγαλλόμεθα. Καί εὐχαριστοῦμε, προπαντός, εὐχαριστοῦμε τόν Χριστό καί τήν Παναγιά. Τούς πνευματικούς μας γονεῖς. Τούς εὐεργέτες μας. Τούς δικούς μας. Καί δέν τούς ἀφήνομε.

Κι ἄν λάχει καί ξεφύγουμε καί πάρουμε ἄλλο δρόμο καί μποῦμε ἄλλοῦ, Τούς θυμόμαστε ἐκεῖ ξαφνικά, καθὼς ἡ χάρη Τους καί πάλι μᾶς φωτίζει καί γυρίζομε πίσω. Καί ξαναρχόμαστε κοντά Τους. Κι Ἐκεῖνοι, ὅπως εἶπαμε καί στήν ἀρχή, μᾶς δέχονται καί μᾶς καταδέχονται. Μᾶς συγχωροῦν. Καί μᾶς κρατοῦν κοντά Τους. Καί ἡ ἀγάπη αὐτή τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Παναγίας δέν ἔχει τελειωμό. Εἶναι πανθαύμαστη. Εἶναι περίδοξη. Εἶναι λαμπρή. Εἶναι ὠραία. Εἶναι μοναδική. Γι' αὐτό καί ὅταν τήν ἀφήνομε, ἐμεῖς χάνομε. Ἐμεῖς δυσκολευόμαστε. Ἐμεῖς πονᾶμε. Καί κάνομε καί τόν Χριστό καί τήν Παναγιά νά μᾶς κλαῖνε. Νά μᾶς πονᾶνε. Καί τό σπουδαιότερο, νά μᾶς ψάχνουν. Νά γυρίζουν τίς γειτονιές τοῦ κόσμου, ἀλλά καί τίς γειτονιές καί τούς δρόμους τῆς ψυχῆς μας, νά μᾶς βροῦν. Νά μᾶς φέρουν πάλι καί πάλι καί πολλάκις κοντά Τους καί μαζί Τους. ❖

Προσευχή

ΠΡΙΝ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΜΟΥ ΚΛΕΙΣΩ

Τὴ νύχτα, πρὶν τὰ μάτια μου κλείσω, ἡ καρδιά αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ ἐπικοινωνήσῃ μαζί σου, Κύριε. Ὁ νοῦς, ὅμως, δέν συμμαζεύεται... Εἶναι τόσα πολλά πού μάζεψαν οἱ αἰσθήσεις, ἡ ὄραση καὶ ἡ ἀκοή, πού γέμισε ὁ νοῦς.

Ἐλθέ ἐσύ πού πρόσταξες τῇ θάλασσα «καὶ ἐγένετο γαλήνη μεγάλη», πού χαρίζεις εἰρήνην λογισμῶν, πού δίνεις ὅ,τι δέν μποροῦμε μόνοι μας νὰ πετύχουμε καὶ σοῦ τό ζητᾶμε.

Συγχώρεσέ μου τὰ ἐκούσια καὶ ἀκούσια ἁμαρτήματα, τὰ ἐν γνώσει καὶ ἐν ἀγνοίᾳ, τὰ ἐν νυχτί καὶ ἐν ἡμέρᾳ, ὅτι ἐσύ εἶσαι ὁ Θεός μου.

Ἐπίσκεψε τόν κόσμον σου μέ τό πλούσιο ἔλεος καὶ τούς πλατιούς οἰκτιρισμούς σου.

Παρηγόρησε ὅσους νιώθουν μόνοι κι ἐγκαταλελειμμένοι, στόν πόνο ψυχῆς τε καὶ σώματος, στίς φυλακές, στά νοσοκομεῖα, στά γηροκομεῖα καὶ στούς δρόμους. Ἀνάτρεψε τίς πλεκτάνες τοῦ πονηροῦ, πού ἐπιχειρεῖ νὰ συγχύσει τούς ἀδύνατους.

Συντρόφεψε τούς νέους καὶ τούς ἡλικιωμένους.

Χάριζε στόν κόσμο τὴν ἐμπειρία τῆς ἀγάπης σου, ὥστε νὰ πορευόμαστε μέ χαρά κι ἐλπίδα Ἀναστάσεως, ἀκόμα καὶ στίς δύσκολες μέρες. ❖

π. Ἀνδρέας

ΟΤΑΝ Η ΖΩΗ ΣΕ ΕΚΠΛΗΣΣΕΙ

π. Χαράλαμπος Παπαδόπουλος

Όταν στην Όρθόδοξη Έκκλησία αναφερόμαστε στη σχέση με τον Θεό, μιλάμε για μία πράξη έλευθερίας. Σε μία σχέση δέν υπάρχουν δεδομένα. Από τή στιγμή πού θά θεωρήσεις τον άνδρα ή τή γυναίκα σου δεδομένους τούς έχασες. Όταν μία σχέση πού εΐναι ζωντανή νοηθεί ως κάτι στατικό και αυτόνόητο, τότε διαλύεται και καταρρέει. Άν έχει μία όμορφιά ή ζωή, εΐναι ότi δυσκολεύεται νά τήν προσδιορίσεις. Σε ξαφνιάζει σε έκπλήσσει. ❖

ύτό πού θρέφει άληθινά τήν ψυχή, εΐναι ή χαρά.

Άγιος Αύγουστίνος

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΠΑΤΡΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΛΑΪΚΟΙ

Μητροπολίτη Κάλιστου Ware

Γυχνά νομίζουμε ότι η σχέση του πνευματικού παιδιού με τον πνευματικό πατέρα απαιτεί τό πρώτο νά υπακούει πάντοτε στόν δεύτερο. Στήν πραγματικότητα, η ἀρχή αὐτή ἀποτελεῖ οὐσιώδες μέρος τῆς μοναχικῆς ζωῆς. Ὁ μοναχός ὑπόσχεται νά κάνει ὑπακοή, νά κάνει ὅτιδήποτε ἀπαιτεῖ ὁ πνευματικός πατέρας του. Ἐνας ἐνοριακός ἱερέας δέν μπορεῖ νά ἐπιβάλλει ἕνα τέτοιο πρότυπο στούς λαϊκοὺς καί δέν μπορεῖ νά διεκδικήσει γιά τόν ἑαυτό του τό δικαίωμα νά δίνει αὐθαίρετες ἐντολές. Θά πρέπει νά αἰσθάνεται εὐτυχής, ἂν μπορεῖ νά ἐφαρ-

μόζει τοὺς ἐκκλησιαστικούς κανόνες προσανατολίζοντας τή ζωή τῶν ἐνοριτῶν του καί βοηθώντας τοὺς στοὺς ἐσωτερικούς ἀγῶνες τους.

Ἡ σχέση ἀνάμεσα στόν γέροντα καί στό πνευματικό τέκνο δέν εἶναι μονόπλευρη, ἀλλά ἀμοιβαία. Ὅπως ὁ γέροντας δίνει τή δυνατότητα στοὺς μαθητές νά δοῦν τόν ἑαυτό τους ὅπως πραγματικά εἶναι, ἔτσι καί οἱ μαθητές ἀποκαλύπτουν

στόν γέροντα τόν ἑαυτό του. Στίς περισσότερες περιπτώσεις, ἐκεῖνος πού καλεῖται νά γίνει γέροντας δέν τό ἀντιλαμβάνεται μέχρις ὅτου οἱ ἄλλοι τόν πλησιάσουν καί ἐπιμείνουν νά μποῦν ὑπό τήν καθοδήγησή του. Ἡ ἀμοιβαίότητα αὐτή συνεχίζεται καθ' ὅλη τή διάρκεια τῆς σχέσης ἀνάμεσα στους δύο. Ὁ πνευματικός πατέρας δέν διαθέτει κάποιο ἐξαντλητικό πρόγραμμα, πού ἔχει ὑποστεί ἐπεξεργασία ἐκ τῶν προτέρων καί ἐπιβάλλεται στόν καθένα μέ τόν ἴδιο τρόπο. Ἀντιθέτως, ἂν εἶναι ἀληθινός γέροντας, διαθέτει γιά τόν καθένα διαφορετικό λόγο· δέν προχωρεῖ ἐπί τῆ βάσει ἀφηρημένων κανόνων, ἀλλά συγκεκριμένων ἀνθρώπινων καταστάσεων. Εἰσέρχεται μαζί μέ τόν μαθητή του στή συγκεκριμένη κατάσταση, χωρίς νά γνωρίζουν ἐκ τῶν προτέρων ποιά θά εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἔκβαση, ἀλλά περιμένοντας ὁ καθένας τόν φωτισμό τοῦ Πνεύματος. Καί οἱ δύο, πνευματικός πατέρας καί μαθητής, μαθαίνουν κατά τήν πορεία.

Στήν πραγματικότητα, ὡστόσο, ἡ σχέση δέν εἶναι ἀμφίπλευρη ἀλλά τριγωνική, ἐπειδή μαζί μέ τόν γέροντα καί τόν μαθητή του ὑπάρχει κι ἕνα τρίτο μέλος, ὁ Θεός. Ὁ Κύριός μᾶς εἶπε πῶς δέν πρέπει νά καλοῦμε κανέναν «πατέρα», γιατί ἔχουμε μόνο ἕναν Πατέρα τόν ἐν Οὐρανοῖς (Ματθ. 13.8-10). Ὁ γέροντας δέν εἶναι κάποιος ἀλάθητος κριτής σ' ἕνα ἐφετεῖο, ἀλλά συνυπηρέτης τοῦ ζῶντος Θεοῦ· δέν εἶναι τύραννος, ἀλλά ὁδηγός καί σύντροφος στό ταξίδι.

Ὁ μόνος ἀληθινός «πνευματικός ὁδηγός», μέ ὅλη τή σημασία τῆς λέξης, εἶναι τό Ἅγιο Πνεῦμα. ❖

ΑΓΙΟΛΟΓΙΟ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ ΚΑΙ ΒΑΦΤΙΣΤΗΣ

Πρωτοπρ. Κυριάκου Παπαϊωακείμ

Τοι οί άνθρωποι έχουμε ιστορία από την ώρα που γεννηθήκαμε από τους γονείς μας. Δύο άνθρωποι, ή Πάναγνος και Άσπιλος Παναγία μας και ο Ένδοξος Τίμιος Προφήτης και Πρόδρομος, έχουν προΐστορία, ήρθαν επί σκηνης, πρίν γεννηθούν ως άνθρωποι. Τῶν δύο αὐτῶν καί μόνων αὐτῶν, ως σκεύη ἐκλογῆς, ἐορτάζομεν καί τίς συλλήψεις στό ἐορτολόγιο τῆς ἐκκλησίας μας.

Εἶναι πολύ γνωστή, καί καθόλα καί ἀπόλυτα δικαιολογημένη, ἡ θέση πού ἐπιφύλαξε ἡ Ὁρθόδοξη ἐκκλησιαστική συνείδηση στή μορφή τοῦ Τιμίου Προδρόμου. Τόν ἐγκωμιάζει καί τόν παρουσιάζει ως τό συνδετικό κρίκο δυό κόσμων, τῆς Παλαιᾶς καί τῆς Καινῆς Διαθήκης, γιατί στό πρόσωπό του συγκεντρώνονται ὅλα τά χαρακτηριστικά τόσο τῶν προφητῶν καί τῶν πρό Χριστοῦ δικαίων, ὅσο καί τῶν μαρτύρων καί ἀποστόλων τῆς Καινοδιαθηκῆς περιόδου.

Εἶναι ὁ μοναδικός «προφητευθεῖς προφήτης»: «Ἰδού ἀποστέλλω τόν ἄγγελόν μου πρό προσώπου σου, ὅς κατασκευάσει τήν ὁδόν ἔμπροσθέν σου.» (Μαλαχ. γ', 1, Μάρκου α',

2-3), «Φωνή βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ· ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους τοῦ Θεοῦ ἡμῶν» (Ἠσ. μ', 3. Μάρκου α', 2-3). Γιά τόν Ἰωάννη μίλησε προφητικά καί ὁ πατέρας του Ζαχαρίας, ὁ ὁποῖος καί δέχθηκε τόν Εὐάγγελισμό ἀπό τόν Ἀρχάγγελο Γαβριήλ. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος τόν ἀποκάλεσε μείζονα προφήτου «λέγω γάρ ὑμῖν μείζων ἐν γεννητοῖς γυναικῶν προφήτης Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ οὐδεὶς ἐστίν» (Λουκ. ζ', 26).

Σάν λυχνάρι ἔφεξε στοὺς «καθημένους ἐν σκότει καὶ σκιᾷ Θανάτου» ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς του νά ἀναγνωρίσουν στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ τόν ἀναμενόμενο Μεσσία καί νά πιστέψουν σέ Αὐτόν. Ἐτοίμασε τίς ψυχές μέ τό καθαρτήριο βάπτισμα τοῦ Ἰορδάνη γιά τὴν ἀποδοχὴ τοῦ Νυμφίου τῆς ἐκκλησίας. Τέλος σφράγισε μαρτυρικά τὴν πίστη του σέ Ἐκεῖνον πού ἀναγνώρισε καὶ λάτρεψε κυριολεκτικά «ἐκ κοιλίας μητρός». Ἔτσι, ἔγινε πρότυπο ὄλων τῶν εἰδῶν κλήσεων τῶν μελῶν τῆς ἐκκλησίας. Γιά τοὺς δικαίους, ὁ «ἐπίγειος ἄγγελος», ὁ γιός τῶν «δικαίων καὶ ἀμέμπτων» (Λουκ. α', 5-25), γιά τοὺς ἀποστόλους, ὁ πρῶτος κήρυκας τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν (Ματθ. γ', 2), γιά τοὺς μοναχοὺς ὁ «υἱὸς τῆς ἐρήμου» (Ματθ. γ', 4), γιά τοὺς μάρτυρες, ἐκεῖνος πού ἄνοιξε τό δρόμο τῆς ἀπόλυτης πίστεως στόν Σαρκωθέντα Λόγο καὶ πού τόν σφράγισε μέ τό αἷμα του.

ΣΤΗΝ ΠΛΟΤΗΤΑ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Όδυσσέα Έλύτη

Μπορώ να γίνω ευτυχισμένος με τα πιο απλά πράγματα
καί με τα πιο μικρά ...

Καί με τα καθημερινότερα τῶν καθημερινῶν.

Μοῦ φτάνει πού οἱ ἑβδομάδες ἔχουν Κυριακές.

Μοῦ φτάνει πού μ' ἀγαπᾶνε τέσσερις ἄνθρωποι.

Πολύ...

Μοῦ φτάνει πού ἀγαπάω τέσσερις ἄνθρώπους.

Πολύ...

Πού δέν φοβᾶμαι νά θυμᾶμαι.

Πού δέ μέ νοιάζει νά μέ θυμοῦνται.

Πού μπορῶ καί κλαίω ἀκόμα.

Καί πού τραγουδάω... μερικές φορές...

Πού ὑπάρχουν μουσικές πού μέ συναρπάζουν.

Καί εὐωδιές πού μέ γοητεύουν...»

